

idag," sagde Ragnhild i træt Tone og gik ind gennem Havelaagen. „Vejret er virkelig ikke dertil. Jeg forsikrer dig, jeg er aldeles ødelagt. Og du synes da ogsaa at være en Del overnervøs . . . Undskyld, at jeg sætter mig.“

Hun tog Plads paa Tremmebænken under Æbletræet. Fru Betty derimod blev staaende. Hun var gusten i Ansigtet, Trækkene slappe. Kun Øjnene lyste.

„Vil du sige mig,“ — sagde hun — „er det sandt, at Pastor Petersen er kommen her tilbage?“

„Ja, han kom igaar. Han havde faaet Lyst til at overvære Mødet derinde i Sandinge, og han bliver her blot i disse Dage. Jeg havde forresten ventet at træffe ham her. Han gik i Formiddags ind til Højskolen for at høre et Foredrag, og vi aftalte at mødes her bagefter. Han vilde gøre jer en Visit, sagde han.“

„Ja saa. Saa han kommer her! En saadan — Dristighed har han altsaa! Vil du maaske nægte, Ragnhild, at han hører til Komplottet? . . . Jeg er overbevist om, at det er ham, der staar bagved det hele. Det er ham, der har gjort Fader ond!“

„Jeg troer, du tager ganske fejl, Betty. Vi talte just igaaraftes om din Broder, og jeg fik det bestemte Indtryk, at han indtil det Øjeblik intet havde vidst om din Familjes sidste Skridt, som han end ikke syntes at billige —“

„Ja, forsvar ham, du! Han er jo din Ven, din Kavalier!“ udbrod Betty og gav sig til at gaa frem og tilbage paa Gangen, stadig med en unaturlig strunk Holdning og Armene korslagte under Brystet. „Du har nu selv altid været fjendtlig sindet mod Emanuel. Du har gerne villet se ham over Hovedet og gøre ham til en Ubetydelighed. Og nu er du bleven bitter ved at se, hvor ganske du har taget fejl af ham.“

„Veed du hvad, Betty, det er næsten komisk at høre dig tale saadan. Du glemmer efterhaanden helt, at du selv for ikke mere end fjorten Dage siden var